

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

☞ Abdurrahim Karakoç ☞ Tacettin Şimşek ☞ Kadir Köse ☞ Nurgül Kaynar Yüce
☞ M. Nihat Malkoç ☞ Hacı Musa Tuncer ☞ Halit Yıldırım ☞ Erol Koca
☞ Haşim Kalender ☞ Mehmet Pektaş ☞ Leyla Yıldırım (Leylican)
☞ Mehmet Baş ☞ Halil Manuş ☞ Mehmet Alu ☞ Salman Kapanolu
☞ Zekeriya akabey ☞ Osman Gazi Turaç

51. Sayı Mayıs 2022

❖ Abdurrahim Karakoç

Anadolu

Seni çok sevenler (!) çok örseledi,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!
Açların çalıştı, tokların yedi,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Yanan hep sen oldun, yakılan sensin,
Ruhuna çiviler çakılan sensin,
Şekilden şekile sokulan sensin,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Sınırlar çizildi rüyalarına,
Yasaklar konuldu dualarına,
Hangi sesler hâkim semâlarına,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Ahlat'ın, Afşin'in, Söğüt'ün mahzun,
Evladın, âşığın, yiğidin mahzun,
Tebessümün mahzun, ağdın mahzun,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Metrûk manastırlar ihya olmakta,
Hüzün, camilere mahya olmakta,
Yadlar başımıza kâhya olmakta,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Üzerinden hak, adalet silindi,
Hayâ zırhı delik delik delindi,
Bu zelil duruma nasıl gelindi?
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Dün şehit kanıyla sulanan sensin,
Bugün alkollere belenen sensin,
Düşmandan sadaka dilenen sensin,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Şehit torununa “sen sus” diyorlar,
“Vatan sevmek bize mahsus” diyorlar,
Her taraf toz-duman, kâbus diyorlar,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

Hariçten gelenler köprüyü tutmuş,
Dost karşı kıyıda seni unutmuş,
Hınzır yeller yaprakların kurutmuş,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

“Biraz azim, biraz gayret” derim ha,
“Delinir karanlık, sabret” derim ha,
“Şanlı mazi döner elbet” derim ha,
Oy güzel vatanım, oy Anadolu!

A ç i k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı ❖ *Tayyib Almaca* **Yönetmen** ❖ *Mehmet Pektaş*

Set Amiri ❖ *Habîb Yıldırım* **Afiş** ❖ *Baki Özdoğan*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş*

0535 391 92 50 Dükân *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

51. Sayı Mayıs 2022 ISSN-0106417 (edergi)

❖ Tacettin Şimşek

Kurabiyeyle Terapi

Susam Sokağı'nın Kurabiye Canavarı'nı tanıdınız mı?

Hatırlar mısınız kurabiye görünce nasıl çıldırdığınızı? Peki, serçelerin kurabiye sevdiklerini biliyor muydunuz?

Bu üç sorunun üstüne benim de bir kurabiye bağımlısı olduğumu bilip bilmediğinizi sorsam şansımı çok zorlamış olur muyum? Alın işte bu da dördüncü soruydu.

İtiraf ediyorum. Ben de bir kurabiye canavarıyım. Kendi payımı yedikten ve "Anne, balkondaki serçelere de kurabiye vereyim mi?" dedikten sonra aldığım kurabiyelerden kuşların payını da yediğim çok olmuştur. Kuşlardan özür dileysem, helallik istesem, bana haklarını helal ederler mi, bilmiyorum.

Sizin de böyle hileleriniz, entrikalarınız, kaçamaklarınız var mı? Bugün benim soru sorma günüm mü ne? Beşinci soruyu da sormuş bulundum.

Sorular sıkıcıdır. Okumaya burada son verebilirsiniz. Kırılır mıyım?

Biraz.

"Canınız sağ olsun." derim. Bu salgın günlerinde çok iyi bir duadır.

"Canı sağ olsun." hocamın hocası rahmetli Kaya Bilgegil'den hocam Şerif Aktaş'a intikal eden bir cümledir. (Az kırılmışsa "Canı sağ olsun", bayağı kırılmışsa "Cananı sağ olsun.", çok çok kırılmışsa "Caaanı sağ olsun." Kırgınlığın boyutunu a harfinin uzunluğu belirler. Bize düşen, a harfinin uzadığı bir cümleye konu olmamaktır.)

Siz okumayı bıraktınız ama ben yazmaktan vazgeçmem.

Kurabiyeyle döneyim.

Bu hikâyenin kahramanı Elif. Benim lisans, yüksek lisans ve doktora öğrencim. Şehrin en iyi Türkçe öğretmenlerinden biri. Diğer iyi Türkçe öğretmenleri arasında da öğrencilerim var. Bakın, nasıl kendime yontuyorum.

Lütfen söyler misiniz, bir eski öğrencimin yeni meslektaşımın başarısını duyunca "Kimin öğrencisidir, canım?" diye şişinmeye hakkım yok mu? İzin verin de bunun için övüneyim. O kadar emek vermişim, dil dökmüşüm, bilgi aktarmışım, davranış göstermişim, duygu aşılamışım... Olsun o kadar.

Elif başarılı öğretmendir, çalışkan öğrencidir, fedakâr annedir, düşünceli eştir, aynı zamanda tam bir kurabiye ustasıdır. Bilirsiniz, kurabiyenin sırrı hamurunun yoğrulmasında. Gerisi teferruat.

Peki, Elif'in yaptığı kurabiyeler neden parmaklarını yedirir insana?

Çok lezzetlidir.

Lezzet nereden gelir?

Hamurdan.

Bugün yine iş başında Elif.

Eşi Ercan soruyor:

"Ne yapıyorsun?"

"Kurabiye hamuru yoğuruyorum."

"Ne oldu yine? Bir şeye mi kızdın? Birilerine mi öfkelendin?"

"Yedi dersim vardı. Çok yoruldu, çok gerildim, çok kızdım. Okul müdürü canımı sıktı. Apartman yöneticisine sinirlendim. Bir de Hoca..."

"Belli belli. Terapi uyguladığına göre..."

Gerçekten de böyle. Kurabiye hamuru yoğurmak tam bir terapi onun için. Hamuru yoğururken dişlerini sıkıyor, kızdığı kişileri hamur olarak görüyor. İçlerinde ben de varım, biliyorum. Neticede öğrencim. Benden iyi mi bileceksiniz? Ercan Bey "Hoca..." diye başlayan cümlesini kesmeseydi siz de görürdünüz.

Bir öğrenci için en kolay ve en doğal şey, hocasını eleştirmek / çekiştirmek, hocasından yakınmak ve hocasına gücenmektir. Kızmak ama kızdığını belli etmemektir. Bakarsın kafaya takar, işi yokuşa sürer, geçer not vermez, tezini bitirtmez.

Elif, kıdemli bir hocanın olgunluğuyla "Caaanı sağ olsun." diyemez. Ne der peki? "Canı çıksın." Böyle bir cümlede de "a"yı uzatma şansınız yoktur. Kestirmeden gidersiniz. Çünkü canı çıkmak, anlık bir durumdur.

"Caaanı çıksın." dersiniz "can çekişme" süreci uzar. Sonra neme lazım, vatandaş dirilir, ayağa kalkar, öğrencilerine gök otlarını yoldurmaya devam eder.

Bakın, "gök otlarını yoldurmak" diye bir deyim kullandım. Boşuna deyimler sözlüğüne bakmayın, yoktur. Yöresel bir deyimdir ve derleme kitabına bile girmemiştir henüz. Siz anlamını tahmin etmişsinizdir, emim.

Dönüyorum. (Telefonlarda bir dönmedir almış başını gidiyor. Bu nedir Allah aşkına? Bir de yamuk yumuk "Döncem ben sana." demiyorlar mı?" Çıldırarak serbest. Telefonda hiç dönmedim, Allah'a şükür. Nasıl dönüldüğünü de bilmiyorum. Ama yazarken dönme deneyebilirim. Ben de bir kez semazen olsam kıyamet mi kopar? Namık Kemal'in Abdullah Çavuş'u nur içinde yatsın. "Kıyamet mi kopar?" sorusu ondan miras.)

Evet, dönüyorum. A a, gerçekten dönebiliyormuşum. Ben çok yaşayayım e mi? Hatta hızımı alamayıp "Aferin bana!" mı desem? Ayıp olur mu? "Ammega megaloman bir yazar!" der misiniz? Aman, dert ettiğim şeye bak, dersiniz deyin, bence sakıncası yok.

Konu dışına çıktığımın farkındayım. Bu kez de böyle olsun. Hoş görün lütfen!

Elif'in çok etkili bir terapi yöntemi var: Kurabiye hamuru yoğurmak.

Ben ne yapıyorum, peki?

Ben de oturmuş, mizahi yazılar yazmaya çalışıyorum.

Bu da bir terapidir belki.

❖ Kadir Köse

İroni

Zaman, zaman düşünürüm hep şunu
Kendim miyim, değil miyim, tip miyim?
Kitapvârî târif edin siz beni
Satır mıyım, sayfa mıyım, bap mıyım?

Acımasız davranmaktır hünerim
Hak diyeni haksızlıkla yenerim
Bu gücümü güçsüzlere denerim
Yiğit miyim, korkak mıyım, dip miyim?

Kul hakkını yerim zinde kalırım
Helâl yediğimde hasta olurum
Bin fakirden birâz yeğni gelirim
Zayıf mıyım, şişman mıyım, kip miyim?

Ağacımdan meyve olup veremem
Marangozun hiç işine yaramam
Karar verip bir durumda duramam
Odun muyum, balta mıyım, sap mıyım?

Söz söyletmem demokrasi üstüne
Ama sevgim darbeciler büstüne
Tutun beni bir irâde testine
Cumhur muyum, cunta mıyım, rap mıyım?

Bilmediğim konu yoktur, iş yoktur
Söyleyimde, eyleyimde boş yoktur
Bakıyorum bana uyar eş yoktur
Avâm mıyım, havas mıyım, vip miyim?

Namaz kıldım bayramlarda belli yıl
Mala taptım hemen hemen elli yıl
Günahım yok bunca geçen küllî yıl
Takke miyim, fötr müyüm, kep miyim?

İşte buyum beni tahlil eyleyin
İster övün isterseniz paylayın
Ama n'olur gerçekleri söyleyin
Hiç bir şeye yaramayan çöp müyüm?

❖ Nurgül Kaynar Yüce

Emmoğlu

Şehirde ne var ne yok diye soruyorsun ya
Komşu komşuya selam vermez oldu emmoğlu
Sahte mutlu pozları hayra yoruyorsun ya
Horanta birbirini görmez oldu emmoğlu

Bir fincan kahve için kafeye gidiyoruz
Sanal arkadaşlarla hasbihal ediyoruz
Yozlaşma bedelini çok ağır ödüyoruz
Evlerimize huzur girmez oldu emmoğlu

Komşunun tavuğunu komşusu görüyor kaz
Evinde sohbet etmez el âleminden alır haz
Taş yağacak yakında ahan da şuraya yaz
Kimse kimsenin halin sormaz oldu emmoğlu

Rengârenk lensler ile çift cam olsa da gözler
Üç dört kat badanayla kamuflajlanır yüzler
Kaşlar kirpikler takma gerçek simayı gizler
Kullar hayâ perdesi germez oldu emmoğlu

Burda her şey pahalı geçim derdi bitmiyor
Dört elin çalıştığı üç boğaza yetmiyor
Düşüp bayılsan kimse ellerinden tutmuyor
Kardeş kardeşine borç vermez oldu emmoğlu

Yalnızlık çekiyoruz kalabalık içinde
Hepimizin eli var yitik kültür göçünde
Hiç kimse masum değil bu yozlaşma suçunda
Bozuk zaman çeşmesi durmaz oldu emmoğlu

Ne kavgalar yaşanır ata ile uşakta
Arasan da bulunmaz merhamet bu kuşakta
Tevazu beklenir mi erişmeyen başakta
Ulu çınarlar ışkın sürmez oldu emmoğlu

Edep denen kalkanı soyunca üstümüzden
Saygı göremez olduk cühela astımızdan
Cerahat sızar iken insanlık postumuzdan
Elimiz yaramızı sarmaz oldu emmoğlu

Habil soyu tükendi her yer Kabil'le dolu
Cinnet sokağa düştü fırlayıp yenden kolu
Suizanın beş şişle çorap işlerken eli
Baş varken ayaklara örmez oldu emmoğlu

Zay olduk gurbet elde işte böyle halimiz
Gönül acı çekerken türkü söyler dilimiz
Deve dikenleriyle dolu iken yolumuz
Dost dostun altına post sermez oldu emmoğlu.

• M. Nihat Malkoç

Neler Oldu

Verenleri göremedik
Eşim dostum alan oldu

Kimse yükü paylaşmadı
Yük sırtımda kalan oldu

Çivisi çıktı dünyanın
Hakikatler yalan oldu

Kapımızı değil ama...
Malımızı çalan oldu

Akrepten dert yandıklarım
Engerekli yılan oldu

Helâlinden kazandığım
Her ne varsa talan oldu

“Aman efendim” diyenler
Çok değişti “Ulan” oldu

İpekten kumaşlar şimdi
Eşeklere palan oldu

Aramayanlar ne bulsun?
Arayanlar, bulan oldu

Gözden akan kanlı yaşlar
Yüreğime dolan oldu

Çektiğim bunca acılar
Tüm dünyaya ilân oldu

Eden ettiğiyle kaldı
En nihayet olan oldu

Gitti iyi gün dostları
Gönül şimdi nalân oldu

Derman umduğum kim varsa...
Dertten derde salan oldu

Bunca ıstıraptan sonra
Gülen yüzüm solan oldu

• Hacı Musa Tuncer

Ehdiyarlık Pruvası

Tünnük tünnük yol yürüdüm
Mırazıma eremedim
Yel yepirdek diz sürüdüm
Bir yüzünü göremedim

Deli benim aglım deli
Akar geder gözüm seli
Esmez oldu garbi yeli
Bir selâmı veremedim

Şu içimin erir yağı
Felek çokdan gurmuş ağı
Gazel olmuş dostun bağı
Bir buket gül deremedim

Kimsem yog ki hatir sorak
Düşman yakın dostlar ırak
El içinde gubararak
Bir göğsümü geremedim

İkrah geldim gayrı bezdim
Kimi yıgdım kimi ezdim?
Şu düynede sefil gezdim
Bir zevk sefa süremedim

Nere senin yerin dense
Ne cāmîdir ne kilise
Adam olup mencilise
Bir kenneçik giremedim

Yılışmaya asla gelmem
Oldu bididi zatı gülmem
Halı, kilim, döşşeg bilmem
Bir palazı seremedim

Ölün gayrı vahtın dolup
Çürün geden tenin solup
Şu düynede bir yer bulup
Bir daş duvar öremedim

Azâbi’yi sor hancıya
Annadsın da bak sancıya
Düşmenimi yabancıya
Bir hal oldu yeremedim

• Halit Yıldırım

Demirgırat

947 yılıydı. O yıllarda fakirlik, bakımsızlık, vanelik ilk bakışta ben buradayım diyordu. Kurtuluş Savaşı'nı yaşamış, Alman harbi yüzünden kıtlığı görmüş insanlar hallerine şükretseler de gidişattan memnun değillerdi. "Geldi İsmet, kalktı kısmet." lafı artık dillere pelesenk olmuştu. Kahve sohbetlerinde 46 seçimleri konuşuluyordu. Açık oy gizli tasnif gibi yeryüzünün en ucube ve en şeytani seçim usulüne isyan had safhadaydı. Artık böyle gidemez, gitmemeli diyordu herkes ağız birliği etmişçesine.

Yoksulluğun yanında bir de insanlara yapılan manevi baskılar çekilir gibi değildi. Millet çoluğuna çocuğuna dinini, diyanetini öğretmiyordu. Kur'an'lar toplatılıyor, hocalar sürekliliği takibat altında tutuluyordu. Ezanı bile asli hâliyle okuyamıyorduk.

Son 46 seçimleri halkın sevincini kursağında koymuştu koymasına ama içine de bir ümit ışığı yakmıştı. Artık bu zulmün sonuna gelindiği fikri yaygındı. Demirgıratlar gelecek ve insanların yüzü gülecekti. Köy odalarında yapılan sohbetlerin ana gündemi bunlardı.

O akşam yine Süleyman Ağa'nın odasında Kocabıyık'ın etrafına oturan insanlar bu sıkıntılardan dem vuruyordu. Kocabıyık derin derin düşünüyor, sanki bir şey diyecekmiş de vazgeçiyormuş gibiydi.

Dayanamadım:

"Kâhya, sen sanki bir şey diyecek oluyon sonra vazgeçiyon. De hele çıkar şu ağzındaki baklayı."

Kocabıyık yani asıl adıyla Hasan Kâhya bu sözüm üzerine yutkundu. Sonra gördüğü bir rüyayı anlatmaya başladı.

"Komşular Allah bizi bu garantilikten çıkaracak. Üçtür aynı rüyayı görüyom. Bizim Topal Hoca, şu bizim uzatmalıynan Moskof Affan'ın omuzlarına çıkmış "Allahuekber" diye ezen okuyordu. Köylü toplanmış hüngür hüngür ağlaşıyordu."

"İnşallah" sesleri odayı doldurmuştu.

Tabii daha o gece Affan Ağa'nın muhbirleri hemen durumu ona anlatmışlar o da ertesi gün soluğu karakolda almış. Tesadüf bu ya o sabah Dursun Çavuş beni karakola çağırılmış karakolun ihata duvarındaki uçan taşları yeniden örmemi istemişti. Ben de işe koyulmuşum. Bu esnada Affan Ağa kurşun gibi içeri girince huylandım. Ben de haşa

huzurdan ufak su dökme bahanesiyle karakola girdim. Cendermeler dışarıda benimle çalıştığı için karakolun içi boştu. Zaten karakolda hepi topu on cenderme bi uzatmalı çavuş vardı. Etrafı gözetleyerek kapıya kulak verdim. Affan Ağa hararetli bir şekilde akşamki konuşulanları bire bin katarak komutana aktarıyordu. Biliyorsunuz ben koğ gaybetten nefret ederim. İş aynen bu minvalde oldu.

"Bu adamların artık haddi bildirilmeli gomutanım, Ben şehere gidemiyom. Biz bunları hükümet baştayken bitirmezsek bunlar yarın Demirkırat'ın ayaklarını sırtımızdan yörüdecek... Halk bunların lafına, sözüne gidiyo... Neymiş öşürler haksız alınıyomuş, Affan Ağa'nın ambarları öşürünen doluymuş, devlete heç getmiyomuş... Dürzü bizi mi gözlüyo?... Ne yap et şu Kocabıyık ile Sarı Mehmet'i derdest et. Gönder şehere bir mapusta kapı altı olsunlar. Namuzsuzum çok deel iki ay bi yat-sınlar gerisi pambık gibi olur. İtim diyemezler..."

Kapı ırığından baktım ki Durmuş Çavuş, Affan Ağa'nın sözlerini can kulağıyla dinliyordu. Zaten o da bizim Sarı Mehmet ile bu Kocabıyık'a çok kızılıyordu. Dişlerini sıkıp masaya bir yumruk çaldı.

"İyi dersin de Affan Ağa bunları içeri tıkacak iyi bir sebep olmalı... Bir suçüstü yaptık mı tamam... Yoksa alınan alırsak bu heriflerin nahiyede taraf-tarı çoğaldı. Karakoku bile basar bunlar..."

Affan Ağa oturduğu koltukta iyice geri yaslanıp ayak ayak üstüne çattı ve sinsice sırttı.

"Yahu gomutan orasını bana bırak. Bu Sarı Mehmet tam bir silah hastası... Ben ona bi dabanca sipariç iderim. Yalnız Barabellum, Fransız onlusu ve bir de Belçika isterim. Hangısı hoşuma giderse alacaaam derim. Kocabıyık da hani silah deyince ehlihukuktur ya... O nu da çağırıttırırım. Ben para getirme mahanasıynan dışarı çıkıncı sen de Sarı Memed'in evini basarsın."

"Vallahi yaman adamsın Affan Ağa. İşi silah kaçakçılığına getirirsek bunlar 3-4 sene ceza alır. Sen ayarla bu kadarını, gerisi benim işim."

Affan Ağa kikirdemeye başlamıştı.

"Yahu gomutan bak eğer bu işi çarçabuk halledemezsek bunlar senin de başını yiyecek habarın olsun. Evelden buraların gıralı sendin. Şimdi bir de nahiyeye müdürü çıktı, nöfucusu çıktı. İki de Demirkıratmış. Geçenki seçimde sayende sandık mandık koymadık da milletin önüne, dayakla, kö-

tekle işi kurtardık. Bunlar bunu epeydir ağızlarında sakız ediyorlarmış. Ahdediyorlarmış ikimize de.

“Bak sen! Görüyor musun Ağa? Ulan ben de Durmuş Çavuşsam bu pırpırları onların suratına kazıyacağım.”

“Bak demedi deme, hele senin milleti meydana lığa toplayıp ‘Seçim var. Halkçılar sola, Demirgıratlar sağa ayrılın.’ deyip Demirgıratlara çaldığın dayağa çok kinleniyorlarmış. Sen Hacı İsmail diklenince sırtına bindiydin ya... Ona çok kızıyorlarmış, ağaz avrat sana sövüyorlarmış.”

Dursun Çavuş oturduğu yerden ayağa fırlayıp:

“Vay cibilliyetsizler! Gösteririm ben onlara. Bu iş artık şart oldu Ağa... Bugünden tezi yok sen silahları getirt. Ben de gereğini yaparım.” dedi.

Dursun Çavuş'u iyice gaza getiren Affan Ağa pis sıratarak fitneliğe devam etti.

“Demirgırat kazanınca ilk ezeni onun sırtında Topal Hoca'ya Allahuekber diye okutturacaam diyomuş Kocabıyık.”

Dursun Çavuş önündeki çöp tenekesine bir tekme bastı:

“Bak sen ezanı da eski hâline çevirteceklermiş öyle mi? Adamı asarlar be... Ziya Hurşit gibi, Ayıcı Arif gibi, İskilipli Atıf gibi asarlar be... İsmet Paşa deyince kırk saat düşüneceksin. Koca anlı şanlı Karabekir Paşa'yı bile onun elinden Kemal Paşa zor aldı. Artık Kemal Paşa da yok. Kim alacak bu çulsuzları ipten ha... Ulan adam yılların Çakmak Paşa'sını bir günde tekaüde ayırdı, kimsenin gıkı çıkmadı be...”

“Bunlar Menderes'e çok güveniyorlarmış. Bayar Reiscumhur olacaamış, Menderes de başvekil... Hayale bak hayale...”

“Sen dur Affan Ağa ben bunları bir uykudan uyandırırım da görsünler Anya'yı Konya'yı. Sen hemen bu gün planı işlet. Haber bekliyorum senden.”

Onların birdenbire ayağa kalkacağını kestirememişim. Kapı birden açılınca kaçamadım. Dursun Çavuş:

“Kapının ağzında bizi mi dinliyordun lan alçak?” deyip yakama yapıştı. Beni gören Affan Ağa renkten renge girdi.

“Aha bu namussuz da onların adamı. Bunu sakın koyurma dık nezarete.” demez mi?

Dursun Çavuş tekme tokat bana girişti. Sonra dışarı bağırdı. İki cenderme beni alıp içeri tıktı.

Sonradan anlattıklarına göre Affan Ağa karakolun merdivenlerinden adeta yel gibi inip hemen

konağına koşmuş. Kâhyası Cemşid'i hemen Sarı Mehmet'e göndermiş. Akşama birkaç tabanca ayarlamasını ve Kocabıyık'ı da çağırmasını söylemiş.

Akşam namazından sonra Affan Ağa, Sarı Mehmet'in evine gitmiş. Az sonra Kocabıyık da gelmiş. Affan Ağa, Sarı Mehmet'in gösterdiği silahlara bakmış. İçlerinden birisini beğendiğini söylemiş. Kocabıyık da silahın güzel olduğuna dair epey bir şeyler anlatmış. Affan Ağa fiyatını sorup hiç pazarlık yapmadan “evden para alıp geleyim, siz beni bekleyin” diye dışarı çıkmış. O esnada evin etrafı cendermeler tarafından çevrilmiş.

Affan Ağa oradan çıkar çıkmaz evi çeviren cendermeler eve girmişler. Sarı Mehmet ve Kocabıyık'ı silahlarla beraber kısıvrak yakalamışlar. Bunları karakolun nezarethanesine getirdiler. Tabii beni görünce ikisinin şaşkınlığı arttı. İki bir ağızdan: “Nörüyon sen burda İrfani?” diye sordular.

Ben de olanı anlattım. Benim içeri atıldığımı kimse bilmiyormuş meğerse. Lakin üçümüzün de içeride tutulduğu öğrenilince o gece nahiyede bir huzursuzluk başlamış. Nezarethanenin demirli camlarından dışarı gözüküyordu. Nahiyenin ileri gelenleri sabaha kadar karakolun önünde nöbet tuttular adeta. İçeri girenlerin sesi bizim nezarethaneye kadar geliyordu. Ne yaptılarsa Durmuş Çavuş ikna olmadı.

“Tutanakları tutuldu, yapacak bir şey yok. Sabah mahkemeye çıkarılmak üzere kazaya gidecekler.” diye kestirip atıyordu.

Ertesi sabah daha ezen vakti gelmeden Kocabıyık, Sarı Mehmet ve benim kollarımıza kelepçe takıldı ve iki cenderme refakatinde mahkemeye çıkarılmak üzere kazaya doğru yola çıktık. Cendermelerden birisi Erzurumlu Ali Onbaşı diğeri de Maraşlı Ökkeş isimli bir askerdi. Ali Onbaşı yürekli ve merhametli bir askerdi. Kurulan tuzaktan haberdar olduğu için bu görevi özellikle istemişti. Ökkeş de Ali Onbaşı'yı ve Kocabıyık'ı çok severdi. O da bu göreve gönüllü çıkmıştı. Zira yürüme mesafesi sekiz saat süren kazaya mahkûm götürmek hem çok zahmetli hem de çok riskliydi. Önceden de dediğim gibi zaten karakolun mevcudu Durmuş Çavuş'la beraber on iki askerdi.

Nahiyemiz bir dağ köyüydü. Kazaya ulaşmak için ovaya inilip ırmak kenarındaki Salcı köyüne gidilip oradan sal ile karşıya geçmek gerekiyordu. Dört saat yürüdüktan sonra bir çeşme başında mola verdik. Irmağa bir saatlik yolumuz kalmıştı. Askerler çentelerinden çıkardıkları azıklarını çeş-

me başında yediler. Bize de bir iki lokma bir şeyler verdiler. Tekrar yola koyulurken kollarımızdaki kelepçeler yeniden vidalanmıştı. Fakat Ali Onbaşı vidaları tam sıkmamış, Kocabıyık'ın kulağına "Yol çatında kaçın, korkmayın. Sizi vurmuyacağım. Havaya bir iki el atarım." demiş.

Kocabıyık da Ali Onbaşı'yı çok severdi. Ona itimadı tamdı. Hemen kafasında bir plan yapmış. Kocabıyık ortamında yürüyordu. Çaktırmadan bana ve Sarı Mehmet'e:

"Ben işaret verince İrfani tepeye doğru, Mehmet sen de susaya aşağı kaçacaksınız. Ben de geriye doğru kaçacağım. Karabel'de buluşup sonrasını ayarlarız." dedi.

Sarı Mehmet titreyen bir sesle:

"Lan oğlum bunlar bizi vurur."

Hasan Kâhya ise gayet kendinden emindi.

"Vurmazlar, korkma. Üç deyince kolunuzu kelepçekten çekip kaçın... Cenderme arkamızdan bir iki el havaya ateş edecek. Ardınıza bakmadan kaçın." dedi. Bu arada Ali Onbaşı, Ökkeşe:

"Ökkeş, çalılar arasında bir tavşan var, vur şunu da yiyelim." diye çalılara yönlendirdi.

Kocabıyık işareti çakmıştı. Hemen bize:

"Şimdi, üç!" dedi.

Kocabıyık üç deyince zaten gevşek olan kelepçeden ellerimizi çekip sağa sola koşmaya başladık. Kocabıyık da aksi istikamete doğru var gücüyle koştu.

Ali Onbaşı durun diye bağıırıp birkaç el havaya ateş etti. "Ökkeş koş!" dedi ama iş bitmişti artık. Ben tepeye çıkınca emin olmak için cendermeleri göreceğim bir ağacın arkasından onları izlemeye başladım. Bu da bir tuzak olabilirdi. Ökkeş korkmaya başlamıştı.

"Ali Onbaşı'm bu adamlar tekin değil. Belli ki buraya bir yere silah neyi getirtmişlerdir. Bunların adamları da vardır. Peşlerine düşersek bunlar bizi vurur. Gel, geri dönelim. Üç beş kişi bizi tuzağa düşürdü. Mahkûmları kaçırdılar deriz." diye yalvarmaya başladı.

Ali Onbaşı da:

"Tamam Ökkeş, haklısın. Dursun Çavuş'a 'bizi tuzağa düşürdüler. Yüzleri kapalı üç silahlı ve atlı adam bizi yemek yerken bastırdı. Bize tüfeklerini doğrulttular. Mavzerlerimizi elimizden aldılar. Mahkûmları yedeklerinde getirdikleri atlara bindirip susaya aşağı kaçtılar. Peşlerine düştük ama biz yayan onlar, atlı ve bizler silahsız onlar silahlıydı. Bir şey yapamadık. Lakin baktık tüfekleri atmışlar. Alıp peşlerinden bir iki el sıktık ama na-

file.' deriz." dedi ve geri döndüler.

Onlar geri dönünce bu işte bir tuzak olmadığını anlayıp Karabel'e doğru yürüdüm. Aradan yarım saat geçmişti ki üçümüz de söyleştığımız yerde buluştuk.

Kocabıyık:

"Ankara'ya, bizim partinin Umum İdarehane-sine gidelim. Onlar bizi dağda bayırda arasınlar. Bizim Ankara'ya gideceğimiz akıllarına gelmez." dedi.

Bu plan içimize sinmişti. Ankara'ya ameleliğe sürekli gittiğimiz için yolunu izini çok iyi biliyorduk. Hemen yola revan olduk. Şoseye vardığımızda şansımızdan Ankara'ya giden bir kamyonu rast geldik. Ona binip Ankara'ya vardık. Ankara'ya varınca ilk işimiz Yenişehir'deki Demirgırat Parti Umum İdarehanesine gitmek oldu.

Üç kafadar parti binasının önünde mahcup mahcup bakınırken içeriden birisi bize seslendi.

"Ağalar buyurun içeri gelin hele!"

Üçümüz de kasketlerimizi çıkarıp binadan içeriye girdik. Bizi çağıran orta yaşlı adam önümüze düşüp bizi bir odaya götürdü. Kapıda "Umumi Reis" yazıyordu.

İçeri girince masada oturan adam ayağa kalktı. Bu adam orta yaşta, hafif kilolu ve yuvarlak çerçevesi siyah gözlüklüydü. Bize:

"Oturun." dedi.

Biz masanın etrafındaki sandalyelere iliştik. Adam da masaya oturdu. Gözlüğünün üzerinden bakarak:

"Hayırdır ağalar, bir hizmetiniz mi var?" diye sordu. Kocabıyık cevap verdi.

"Efendi biz bu gün köyden geldik."

"Hayırdır, ameleliğe mi geldiniz?"

"Yok biz Celal Bayar'la görüşmeye geldik."

Adam geriye yaslandı, siyah yuvarlak gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu ve gülümseyerek:

"Oğlum ne yapacaksınız Bayar'ı?" dedi.

"Ona diyeceklerimiz var Efendi. Biz ya onunla ya da Menderes'le görüşmek için geldik"

Adam ellerini birbirine vurarak gülmeye başladı.

"Buyurun evladım ben Bayar."

Üçümüz de bu sözü duyar duymaz ayağa fırladık. Baktık masanın üzerindeki isimlikte de adamın adı yazılıymış, Kocabıyık sonradan söyledi. Ben o zaman eskimez yazıyı biliyordum yeni yazıyı bilmiyordum. Hemen Bayar'ın elini öpmek için hamle yaptık. Bayar elini geri çekerek babacan bir tavırla:

“Esağfirullah, oturun, eksik olmayın. Bırakın el etek öpmeyi artık. Biz köylü milletin efendisi olsun diye bu yola çıktık. El etek öptürmek için değil.” dedi.

Kocabıyık:

“Haşa Reis'im. El öpmekle dudak aşınmaz. Ben Demirgırat Partinin Karacaköy nahiyesi ocak başkanıyım. Arkadaşlarım da bizim azalarımızdandır. Efendim biz bu partinin zulmünden bıktık usandık. 46 seçimlerinde bize olmadık işler ettiler. Bir meydanda bizi seçim var diye topladılar. Durmuş Çavuş diye bir uzatmalı “Halkçılar şuraya, Demirgıratlar şuraya ayrılın” dedi. Nahiyenin ekserisi Demirgıratlıların safındaydı. Askerlere emir verdi Demirgıratlılara meydan dayağı attırdı. Koskoca yaşlı başlı adamların sırtına bindi. “Seçim bitti.” dedi bir de duyduk ki bizim Nahiyeden neredeyse silme Halk Partisine oy çıkmış. Hırsını alamadılar hâlâ bizimle uğraşıyorlar. En son bize tuzak kurup hapse attirmek istedi karakol gomu-tanı Durmuş Çavuş, Halkçı bir Ağa ile.”

O sırada içeriye güler yüzlü bir adam girdi. Bayar onu görünce:

“Gel Adnan Bey bak Anadolu'dan gelen partimizin azaları ile tanış. İnsanlar bizim için nasıl eziyet çekiyorlar.” dedi.

O zamanlar televizyon yok, gazete ancak şehere gidilirse görülüyor. Biz ancak ezberle adlarını bildiğimiz Bayar ve Menderes ile yüz yüze gelmiştik. Hemen ona doğru istikbal ettik. Elini öpmek istedik. Adam gayet kibar bir şekilde:

“Efendim reca ederim. Esağfirullah asıl bizim sizin elinizi öpmemiz gerekir.” demez mi? Üçümüz bir ağızdan:

“Haşa Adnan Bey.” dedik.

Adnan Bey gülümseyerek:

“Gençler, çok yakında bunlar bitecek inşallah.” dedi

Bayar da:

“Siz şimdi burada karnınızı doyurun sonra da memleketinize gidin. Ben o çavuşu bir tel emriyle oradan aldirtırım.” dedi.

Bize mükellef bir sofraya kurdu. Hep beraber yemek yedik. Adnan Bey de başımıza gelenlerden dolayı çok müteessir olmuştu. Bize:

“Artık halkın bu zulümden bir an önce kurtulması gerekiyor. Yapılacak ilk seçimde gereken yapılmalı ve bu seçimlerde sandıklara sahip olunmalı.” dedi.

Biz o gün Ulus'ta bir otelde misafir edildik. Ertesi sabah otelden ayrıldık. Ancak köye hemen

gitmek istemiyorduk. Hazır gelmişken birkaç gün çalışıp üç beş kuruş alalım hem de biraz zaman kazanalım dedik. Bir inşaatta iş bulduk. Bize yatacak yer de verdiler. Bir hafta on gün kadar çalıştıktan sonra tekrar memleketin tozlu yollarına düştük. Ama bu kez kalplerimiz kırık değil aksine ümit doluydu. Köye varınca Bayar'la Menderes'le yemek yedik desek kimse bize inanmazdı ama yine de anlatacaktık hem de ballandıra ballandıra...

Köye geldiğimizde gerçekten de Durmuş Çavuş tayin olup gitmişti. Affan Ağa da ne olur ne olmaz diyerek Kocabıyık ile Sarı Mehmet'i ziyarete gitmiş, olayla bir ilgisi olmadığına dair yeminler ediyordu. Hatta el konulan silahların parasını bile ödemek istiyordu. O böyle atıp tutarken ben üzerlerine girince Kocabıyık:

“Ulan şerefsiz yediğin haltı bilmiyoruz sanma. Şimdi elimizi belaya sokma ve bir daha ayağımıza dolaşma.” dedi ve onu kovdu.

Aradan iki yıl geçmiş ve seçime sayılı günler kalmıştı. Kocabıyık her gece rüyasında Topal Hoca'yı Affan Ağa ve Durmuş Çavuş'un omuzları üzerinde Allahuekber diye ezan okurken gördüğünü söylüyordu.

Biz de “İnşallah” diye dua ediyorduk.

Gerçekten Allah o günleri de gösterdi. Seçimden sonra çok geçmedi ezanlar aslına döndü. Bizim Topal Hoca minareye çıktı. Daha ilk Allahuekber der demez adamcağız heyecandan oracığa yığıldı. Eski medrese okumuşluğum olduğu için hemen koştum minareye, Hoca'nın eline yüzüne su çaldım.

“İrfani sen devam et. Benim kalbim dayanmayacak ullaham.” dedi.

Ayağa kalktım, elimi kulağıma atıp ezanı okudum. Bütün köylü hüngür hüngür ağlıyordu. Baktım bizim Affan Ağa bile hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Meğer herkes Allahuekber sesine hasret kalmıştı. O sene öyle bir yağış oldu ki sormayın. Ne kıtlık kaldı ne kuraklık. “Gitti İsmet, geldi kısmet!”

Erol Koca

Yıllardan Sonra

Değişen bir şey yok onca senede
Saçlarım taraktan kurtuldu sayın
Her azam kıymetli gözlerim öyle
Camların ardına saklandı sayın

Taşı öğütürdük ceviz kırardık
Otuz iki iken üç-beşe kaldık
Mama misali çekilmiş fındık
İnplantla ağız süslendi sayın

Atlettik, forvettik uçar kaçardık
Üç basamak önümde dağ oldu artık
Azıcık yiyince başlar hıçkırık
Torunla üleştik beslendi sayın

Demir dayanmazdı kol kuvvetime
Nazar etmeyeyim kendi kendime
Hekimim muhtacım ben de hekime
Ahbap duvarına yaslandı sayın

Dinlerim içimden gelen sesleri
Çekirgeler öter durmaz sesleri
Safrasız dinmeyen barsak sesleri
Artık sesi çıkmaz uslandı sayın

Rabbim sana şükür canlı diriyim
Kulların içinde aciz biriyim
Bir çuval kemiği tutan deriyim
Bir ozan âleme seslendi sayın

Haşim Kalender

Kimin Oyunu

Kadını madara etti
Çağın oyunu oyunu
Soldan da ileri gitti
Sağın oyunu oyunu

Dünya cebimize sığıdı
Bulutlar güneşi boğdı
Terörü meclise yığıdı
Dağın oyunu oyunu

Garibimin benzi soldu
Ortalık hayâsız doldu
Taclacıya makam oldu
Yağın oyunu oyunu

Erkeği evinden sürdü
Bitmedi kadının derdi
Sözü şarlatana verdi
Tuğun oyunu oyunu

Dört bir yanda it ürüyor
Kalender, Allah görüyor
Azları başa sürüyor
Çoğun oyunu oyunu

❖ Mehmet Pektaş

Şaka Değilmiş

Neden inanmıyorsunuz? Vallahi billahi hepsini şaka sandım. Beni burada boşuna tutuyorsunuz. İsterseniz olayları en başından anlatayım. Dinleyin, hak vereceksiniz. Survivor’da son haftalara yaklaştıkça hepimizin gerginliği artmıştı. Bir taraftan açıklık, bir taraftan ada koşulları, diğer taraftan kazanma hırsı... Ülkemize, ailemize, sevdiklerimize ve modern hayata duyduğumuz özlem de cabası...

Televizyondan siz de izlemiştiniz belki son ödül oyununu kaybettik. Yarışlardaki performansım çok iyiydi aslında. Ne olduysa atışlarda oldu. Takım arkadaşlarım “Ersan, Ersan!” diye bağırırken açıklıktan olsa gerek gözüm karardı, bir türlü önümdeki kutuları vuramadım. Ödül de öyle pirinç, patates falan değildi. Kazanan takım özel jetle New York’a konsere gidecekti. Yarışmayı Ünlüler kazanınca kabak benim başıma patladı. Kendi adamızda epeyce tartıştık, az daha Caner ve Merve’yle birbirimize girecektik. Gönüllerin beni adadan göndermek isteyeceklerine artık adım gibi emindim. Ne yapıp edip dokunulmazlığı kazanmalıydık.

Biz, Ünlüler adaya yorgun gelir diye beklerken hepsi de yemiş içmiş, ıslıl ıslıl gözlerle geldi. Karınları tok, sırtları pek olunca maalesef dokunulmazlığı da kaybettik. Tahmin ettiğim gibi konseyde adaya veda eden isim ben oldum. Neyse ki kabataslak yaptığım hesaba göre o zamana kadar kazandığım para sıfır otomobil ve oturduğum evi almama yetiyordu. Zaten ben de bu hayalle yola çıkmıştım. Çok da üzölmeye gerek yoktu.

Ülkeme döndüğümde ailem beni bekliyordu. Havaalanında insanların birbirlerine beni gösterdiklerini gördüm. Diyaloglar kulaklarımı okşuyordu.

“Baksana şu Survivor Ersan değil mi?”

“Aa bak şurda kim var? Survivor Ersan.”

“Ersan’a bakın.”

“Resim çekilmemize izin verir mi acaba?”

Bir anda etrafım kalabalıklaştı. Bayağı bayağı meşhur olmuşum ben haberim yokmuş. Kimisi hakkımın yendiğini düşünüyordu, kimisi bana destek mesajları attığını söylüyordu. Sevenlerimle resim çektire çektire havaalanından zor çıktım. O günü ailemin yanında geçirdikten sonra ertesi gün

babamın arabasını alıp kendi evime doğru hareket ettim. Yakıt ibresi kırmızıdaydı. İlk benzinliğe girdim. Pompacıya:

“Fulle” dedim. Pompacı önce bön bön yüzüme baktı. Söylediğimi anlamadı mı yoksa diye düşünürken.

“Aa Survivor Ersan! Kusura bakma abi, yani fulle deyince bir anda şey yaptım. Pek fulle diyen olmuyor da. Yoksa hemen tanırdım.” diye bir şeyler geveledi. Sonra da:

“Hey koşun burda kim var? Survivor Ersan!” diye bağırdı.

Diğer pompacılar, market çalışanları, benzinlikte kim varsa etrafıma toplandı. Hatıra fotoğrafları çekirdik. Beni görenler telefonlarından canlı yayın açtılar. Depoyu fulleyip benzinlikten çıktım. Kırmızı ışıktaki durunca kredi kartı slipine baktım ki ne göreyim: 1300 TL. Hayda bu da nesi? Herhalde yanlışlık oldu diye düşünüp gerisin geri benzinliğe döndüm.

“Yakıt parasını fazla çekmişsiniz” deyince pompacı:

“Yok abi işte bak.” deyip pompanın üzerindeki litre fiyatını gösterdi: 22,07.

Bu işe aklım sırrım ermedi. Ama benim gibi meşhur birisinin üç, beş yüz lirayı dert etmesi de yakışık almayacaktı. Uzatmadan, sanki ikna olmuş gibi hareket ettim. Dikiz aynasından benzinliğin totem tabelasına da baktım, aynı fiyat yazıyordu. Allah Allah! Biz Türkiye’den ayrıldığımızda mazot taş çatlasın 10 liraydı. Bunun üzerinde fazla durmadım. Nasıl olsa birazdan babamın Doblo’sundan kurtulup yeni bir araba alacaktım. Direksiyonu otomobil bayisine doğru kırdım.

Bayidekiler beni görür görmez boynuma sarıldılar. Telefonlar çıkarıldı; resimler, videolar çekildi. Sonunda patronun odasına geçebildik. Meyveler, çerezler, içecekler girila... Bir saat kadar Survivor hakkında konuştuktan sonra sadede gelebildik.

“Araba” dedim.

“Emret hepsi senin.” dediler.

Patronla birlikte almak istediğim arabanın başına geçtik. Beni koltuğa oturtup birkaç poz da burada çektiler.

“Fiyat?” dedim.

“Hiç önemli değil.” dediler. Israr ettim.

“Sana bir milyona bırakırız.” dediler.

“Ne?” diye bağırdım, avazım çıktığı kadar.

Patronun yakasına yapışmışım farkında değilim.

“Ulan bu araba 500.000 bile değildi.”

Patron, yakasını benden kurtarıp önündeki kataloğu açtı. Beğendiğim arabanın fiyatını katalogdan da gösterdi:

“Ersan Bey, bizlik bir şey yok. Her şeyin fiyatı uctu.” dedi.

Tam o sırada benim jeton düştü. Önce benzin, şimdi de araba... Tabii ya... Ben bunu neden düşünemedim? Şaka bu! Kamera şakası! Hem de Mustafa Karadeniz’in şakası... Böyle bir şeyi yapsa yapsa o yapar. Baksana katalog bile bastırılmış beni kandırmak için. Hatta pompadaki, tabeladaki rakamları bile değiştirmiş. Ben başladım kahkaha atmaya. Ama nasıl gülüyorum, nasıl gülüyorum!

Gülmekten karnıma ağırlar girdi, gözlerimden yaşlar aktı. Öyle oyuncular bulmuşlar; adamlar hiç mi bozuntuya vermez, hiç mi gülümsemez? Hele şu patron sanki kırk yıldır otomobil bayisi... Sekreterler analarından sekreter doğmuş. Satış müdürü desen on numara. Bravo yani!

Kendimi biraz toparladım. Etrafta kameraları bulmak için dört dönüyorum. Bu kadar usta oyuncuyu bir araya getiren adam, kameraları da iğnenin deliğine sokmuştur elbette. Bir bakmayla bulunur mu? Kameraları kendi çabamla bulmaktan ümidi kesince yangın tüplerinden birini elime aldım. Şu Mustafa kameralarla birlikte piyasaya çıkınca ben de basacağım üstüne köpüğü.

“Nerde?” dedim patrona.

Patron, hareketlerime hiçbir anlam verememiş benziyordu.

“Ne nerde?” dedi.

“Kameralar?” dedim.

Çalışanlar birbirilerine bakiştılar.

Patron:

“Güvenlik kamerası mı?” dedi şaşkın şaşkın.

Nasıl aklıma gelmedi. Demek ki kameraları güvenlik kameralarının içine gizlediler. Belki güvenlik kameralarını televizyon kameraları ile değiştirdiler. Belki de bütün çekimi doğal olsun diye güvenlik kameraları ile yaptılar. Bu Mustafa’dan her şey beklenir.

Yangın söndürme tüpünü atıp kameralara karşı iki elimi çılgınca sallamaya başladım.

“Mustafa oğlum patladın! Yer miyim ben be!” diye bağıyorum.

Hızımı alamayınca tekrar yangın tüpünü kapıp her tarafa püskürtmeye başladım. Çalışanlar beni güçlkle tuttular. Kendi aralarında:

“Adada psikolojisi bozuldu galiba. Kolonya getirin, su getirin.” diye konuştuklarını duyuyordum.

Beni tekrar patronun odasına götürüp yüzüme gözüme kolonya sürdüler. Klimayı falan açıp ortamı serinlettiler. Sakinleşmişim.

“Tebrik ederim, gerçekten çok iyiydiniz. Az daha inanıyordum. Mustafa Karadeniz gelsin artık.” dedim.

Patron:

“Ersan Bey, hiçbir şey anlamıyorum. Ne demek istiyorsunuz?” dedi.

Bu Mustafa Karadeniz’in en sinir bozucu yanı da şakayı insanı çıldırtıncaya kadar devam ettirmesi. Tadında bırak değil mi? Yok, illa dayak yiyinceye kadar sürdürecektir. Patrona yine kibar bir dille:

“Bakın, şakanız patladı. Devam etmenin bir anlamı yok. Çağırın kameraları, olayı tatlıya bağlayalım.” dedim.

Patron, gayet ciddi görünüyordu:

“Ne şakası Ersan Bey!”

Kafam attı. Adada zaten sinirlerim iyice yıpranmıştı, çabuk öfkeleniyordum. Atladım patronun üstüne, yer misin yemez misin? Çalışanlar yetiştirme adamı parçalayacaktım. Bağıra çağıra çıktım, dışarı. Ne yapalım oraları da biplesinler artık. Onu da mı ben düşüneceğim?

Emlakçıya gidip şu ev işini halletmeye karar verdim. Emlakçı ben adaya gitmeden ev sahibinin ağzını aramıştı. Adam 300.000’e razıydı. Zaten altı üstü 1+1, 60 metrekare bir ev. Hatta evcik. 5 yıldır oturuyor olmasam almayı düşünmezdim belki. Mahalleye, komşulara alıştığım için bu evi satın almayı çok istiyordum.

Emlakçı Mert beni camdan görmüş, dışarı koştu. Az çok muhabbetimiz vardı. Kucaklaştık.

Havadan sudan biraz sohbet ettikten sonra:

“Mert, Salih amcayla konuş, şu evin tapusunu alalım artık.” dedim.

Emlakçı:

“Tabii kardeşim. Güncel fiyatı biliyor musun?” dedi.

“Kaçmış?” dedim.

“1.950.000” demesin mi?

Tam su içiyordum, Mert'in üstüne doğru ağzımdaki suyu püskürttüm. Bastım kahkahayı.

"Bir de kira mevzusu var. Adaya gidince sana ulaşamadık. Yılbaşından itibaren kiran 5.000 TL oldu. Eğer evi almayacaksan Salih amca birikmiş kirayı istiyor."

Ben gülmekten yerlere yatıyordum. Duyduklarımı tekrar etmeye çalıştıkça daha da gülesim geliyordu.

"Ne dedin, ne dedin? Bir mil... Bir... Bir milyon... Bir... Dokuz yüz... Dokuz... Doksan beş... Beş bin kira... Bir daha söyle bir daha. Çok komik. Allah aşkına!"

Mert, beni yerden kaldırmaya çalışırken rakamları tekrar ediyordu.

"Satın alacaksan 1.950.000, oturacaksan aylık 5.000. Şu piyasada normal."

Nasıl da rol yapıyor namussuz! Adamı tanımasam inanacağım. Ensesine bir tokat patlattım. Yere yüzüstü kapaklandı. Yattığı yerden hâlâ söyleniyor.

"Napıyorsun Ersan?"

"Seni gidi işbirlikçi seni! Nerde lan kameralar?" dedim.

"İssiz adada delirdin galiba" dedi.

Kulağının dibine eğilip:

"Evet delirdim!" diye bağırdım.

Sonra da ofisin içinde koşturup kamera aradım. Elime geçirdiğim süpürgeyle yukarıdaki güvenli kamerasına vurmaya başladım. Mert, yattığı yerden kalkıp tuttu beni. Elimden süpürgeyi zor aldı. Anlaşılan bunlar ne olursa olsun şakayı sürdürmek için tembihlenmişti. Madem öyle ben de onlarla oynayacaktım.

"Bana bak Mert. Salih amcaya söyle evine istediği 1,950,000 az. Ben 2.500.000 veriyorum. Sana da komisyon olarak 500.000 vereceğim. Derhal işlemlere başla."

Mert, elinde süpürge ile alık alık bakıyordu.

"Ciddi misin?" dedi.

"Ne sandın oğlum!" dedim.

Kapıdan çıkacakken aklıma geldi, arkamı dönüp güvenlik kamerasına doğru orta parmağı uzattım. Montajcıya biraz iş çıksın. Parmaklı kısma bir makas atıversin artık.

Yaşadıklarımı düşündükçe gülme krizine giriyordum. Yol boyu trafiğe odaklanamadım. Bu şakanın evimde son bulacağını düşünüyordum. Kapıyı bir açacağım, karşısında kameralar ve Mustafa Karadeniz. Şaka!

Biraz daha beklesinler. Eve geçmeden önce alışveriş yapayım. Evde içecek su bile yok. Doğruca markete girdim.

Olur da bu kadar olur! Adamlar o kadar iyi kurgulamışlar ki şakayı, inanamazsınız. Market çalışanlarının yerine profesyonel oyuncular yerleştirmişler. Bütün ürünlerin etiketlerini değiştirmişler. Etiketlerin üzerine ben Türkiye'den ayrılmadan önceki fiyatların üçer katını yazmışlar. 17-18 liralık bir litre yağ olmuş 45-50 lira. Un 15, pirinç 30, markana bile 10-15 lira. Bisküvi yahu bildiğin bisküvi; 8-10 lira. Ben fiyatları okudukça kahkahalarla gülüyorum.

İnsanlar benimle fotoğraf çektirmek istiyor ama ben dik durup bir poz veremiyorum. Kendimi tam tutacağım bir gülme geliyor. Haykıra haykıra gülüyorum. Çay 50, şeker, 20, tuvalet kâğıdı 120. Allah'ım sana geliyorum!

Kasap reyonuna geçtim, kıyma 110, kuşbaşı 160, tavuk 45. Gülmekten yerlerde sürüne sürüne manav reyonuna vardım. Buradaki fiyatları görünce daha fazla dayanamadım. Domates 35, biber 45, salatalık 25. Raflarda ne var ne yok havalara saçtım. Hızımı alamadım, koynuma doldurduğum domatesleri marketin içinde koşturup kameralara fırlattım. Ben önde market çalışanları arkada birkaç tur attıktan sonra üstüme çullandılar. Adada kafayı bozdu diyerek akıl hastanesine getirdiler beni.

Kafayı falan bozduğum yok Doktor Bey. İnanın bana. Vallahi billahi ben hepsini şaka sandım. Bırakın beni gideyim.

❖ Leyla Yıldırım (Leylican)

Muhtar Emmi

Mahalleye yine adaylık koymuş
Muhtar olacakmış ah ula ula
Kendine güvenmiş, kolları soymuş
Mühürü vuramaz vah ula ula

Gözün gücü kırık, kulak da yavaş
Akılsız başıyla veriyor savaş
Karı evden gitmiş, bulamaz yoldaş
Yerinde duramaz gâh ula ula

Kış günü sobada bitmiş odunu
Tembel bilir koca şehir adını
Yüze geldi melek yüzlü kadını
Önünü göremez tüh ula ula

Dört mevsim köşede yan üstü yatar
Yalanı pazarda mal diye satar
Bilmiyorum buna kimler oy atar
Hakkını veremez yoh ula ula

❖ Mehmet Baş

Boyanamazsın

Cinsi bozuk ile veled-i zinaya
Ağzınla kuş tutsan yaranamazsın
Sakın yuva kurma çürük binaya
Uyuyup kalırsın uyanamazsın

Kalpleri kirlidir, kalpleri kara
Dinleri makamdır, dinleri para
Bir kanlı cerahat, eyyolmaz yara
Gidip renklerine boyanamazsın

Mihnetin olmadı ağaya, beye
Varlığın batmakta nice kahpeye
Kurşun mu yetişir bunca cepheye
Patlarsın bir yerde dayanamazsın

Bırak da yok saysın alçaklar seni
Menfaat dinidir bunların dini
Sığınıp Allah'a dindir öfkeni
Kaybolsan bir yerde aranamazsın

⇨ Halil Manuş

Bir Hıyar Aranıyor

“Sözüm meclisten dışarı dostlar
Bugünlerde kendimi hıyar gibi hissediyorum
Hani dilim dilim doğrasalar beni
Marmara Ege Karadeniz ve hatta Akdeniz cacık
olur diyorum

Derdim öylesine büyük ki dostlar
Kırka yarıp yine kırka bölseler
Ve kırk bostana gübre diye serpseler
Kırk bin tane ot biter de kırk bin derde deva olur
diyorum”

Bu sözleri çoğunuzun duyduğunu ve hatta şimdi
sözlerin sahibi Barış Manço’yu hatırlayıp ona rah-
met dilediğinizi biliyorum.

1980’li yıllara damgasını vurmuş “Sözüm Mec-
listen Dışarı” albümünde yer alan “Cacık” parçası
bu.

Şimdi nerden çıktı bu “Cacık” diyebilirsiniz.

Kitaplığımdan rastgele bir şiir kitabı alıp oku-
mak istemiştım, elimi attım sırtında “Gökçekimi”
yazan kitabı çekip çıkardım. Kitap Halit Yıldırım’a
ait. Kapağı kaldırıp ilk sayfaya baktığımda “Gök-
çekimi” kitap isminin altında üç kelimelik bir not
var. Şöyle yazıyor: “Tespikten Dağılan Kelimeler”

Kitap 2014 basımlı, Aşkın E Hali Kitaplığı’ndan
çıkış.

Kitapta 65 şiir var, kitaba isim olan “Gökçekimi”
şiiri ilk sırada. Diğer şiirler tespih taneleri gibi peş
peşe dizilmişler. Kırkınıcı sırayı öyle bir şiir almış
ki, girişteki “cacık” şiirini mumla aratır cinsten.
Orada Barış Manço kendini hıyar gibi hissettiği-
ni söyleyip sıralıyor içinden geçenleri. Ama Halit
Yıldırım ilan niyetinde kitaba bastırarak arıyor o
cacık olacak ana malzemeyi. Ve kalın harflerle “Bir
Hıyar Aranıyor” yazıyor şiirine başlık olarak.

Hani biz “mumla adam arıyoruz” diye biliriz ya,
Sayın Yıldırım da mumla hıyar arıyor gibi geldi
bana.

Sözü uzatıp hıyarın bulunmasını geciktirmeye-
lim isterseniz. Hemen ilan nitelikli şiiri ekliyorum.
Gören, duyan, bilen olursa insanıyet namına haber
vermenizi rica eder saygılar sunarım.

Bir Hıyar Aranıyor

Bir hıyar aranıyor
Ekşimiş yoğurtlara cacık olacak
Soyulmaya doğranmaya amade
Alerjisi olmayan naneye
Tuzlanmaya meraklı
Çok acele bir hıyar aranıyor
Mevcutlarından farklı

Bir hıyar aranıyor
Kornişondan az pürüzlü
Tohuma kaçmamış
Pörsümemiş akli
Çok acele bir hıyar aranıyor
Mevcutlarından farklı

Bir hıyar aranıyor
Kerizler arasından
Biraz pişkin
Biraz yüzsüz
Az da çarklı
Çok acele bir hıyar aranıyor
Mevcutlarından farklı

Bir hıyar aranıyor
Cacık olacak bir hıyar
Dişe değmeyecek
Hıyar yoksa acur da olur
İçinde hıyarlık saklı
Çok acele bir hıyar aranıyor
Mevcutlarından farklı

➤ Mehmet Aluç

Olmasını İsterdim ama Hiç Olmadı/2

Gönülden yazarken şiir, öykü, denemelerimi, kadim dostların yanında, okuyucuların da yorumlarını almak isterdim. Lakin ülkemizdeki nüfusun %99.9'u yazar %199'u şair olduğundan birkaç yazar ve şair kardeşimden başka, kimseden yorum alamıyorum/alamıyoruz. Gözlerimi kapatıp başlıyorum okuyucularımla yazışmaya devam ediyorum.

Güldane Aşkıkur:

Sayın Kul Mehmet Beyefendi aşkı okuyan birisi olarak şiirlerinizde ki aşkın o akustik havasını alarak, derinden teneffüs ederek bir parça kendime geliyor. Çalışmalarınızı yakından olmasa da uzaktan takip etmek yerine, evinizin balkonunda şiirlerinizi okumak için sizden izin istemeydim. İzin verirseniz sizi yakından takip ederek eserlerinizi sıcaklığına kaleminizden ve gönülünüzden çıkar çıkmaz okumak isterim.

Cevabım:

Ben de memnun olurum Güldane Hanımefendi, buyurun balkonun altında merdiven vardır, istediğiniz zaman merdivene tırmanarak balkonuma rücu edebilirsiniz. Okuyucumun başımda durması ve okumaya hazır olmasından çok memnun olduğumuzu bilmenizi ister, derinden sevgilerimi gönderirim.

Ramazan Yerindedurmazokur:

Sayın Kul Mehmet Bey şiirlerinizi, deneme ve öykülerinizi okumak nasip olmadı. Okumak için içimdeki fırtınaların dinmesini bekliyorum. İçimde esen ve gezen tayların altında eserleriniz ezilmesin diye beklemekte olduğumu bilmenizi isterim.

Cevabım:

Sayın Ramazan Beyefendi içinizde gezen tayların sakinleştirmesini beklemek yerine, onlara binerek yanıma gelmeye, içinizde esen fırtınaları dindirmek için beraberce bir çözüm aramaya ne dersiniz? Benim içimde gezen deli tayları sizinkilerle bir arada gezdirerek sakinleşmelerine yardımcı olmaya hazır olduğumu bilmenizi isterim.

Bir Garip Çoban Aşkını Arar:

Sayın Kul Mehmet Beyefendi ben aşkını arayan garip bir çoban, içimdeki sancuların tezahürü olarak halimi bir dörtlükle ifade etmek isterim, umarım bunu yayımlayarak sancularımın sancısını dindirirsiniz:

Yaylada koyunlarını otlatan oğlan
Yaylada âşık olacak kızı arayan oğlan
Yaylada koyun otlatan kız bulunmaz
İn şehire kendine bir seven kız bul oğlan

Koyunlarımın sayısı bellidir, bize yeter inanın
Koyunlarımı yumuşacık elleriyle süt sağacak kızlar.

Yollarınızı bekliyorum fazla nazlanmayın kızlar
Yayladan şehire inmek çok zordur, hem koyunları otlatacak çoban bulmak zordur, burada mesajımı alan, yaylada benim bu halimi anlayacak olan çevre köylerdeki kızlara seslenerek, yaylaya çıkmalarını beni bulmalarını rica ediyorum.

Cevabım:

İçinizdeki sancuların dışavurumundaki sancıyı hissediyorum, umarım buradan size yardımcı olurum. Sizin sesiniz, benim sesimdir diyerek bir an önce seveceğiniz bir güzel ile dünya evine girerek başınızı bağlamanızı temenni ediyorum.

Salman Kapanoğlu

Evlilikte Adalet-Acilde Acele-Tahlil-İtin Üşümesi

Evlilikte Adalet

Evliliğimizin ilk günlerinde, eşimle bir pazarlığa girdim:

“Karıcığım! Hayat müşterek. Ev işlerini eşit şekilde paylaşmamız lazım. Ben, çarşıdan evin ihtiyaçlarını alacağım; sen pişireceksin.”

“Tamam.”

“Ben pişirdiklerini yiyeceğim, sen bulaşıkları yıkayacaksın, tamam mı?”

“Tamam.”

“Sen çayı demleyeceksin, ben içeceğim, tamam mı?”

“Tamam.”

“Sen meyveleri soyacaksın, ben yiyeceğim, tamam mı?”

Bir müddet düşünerek:

“Ama hep sen yiyip içiyorsun, been!”

Sözünü keserek:

“Eeeee! Erkek dediğin fedakâr olmalı canım, biraz göbeğimiz çıkar ama o kadarcık da olsun!”

Acilde Acele

Allah kimseyi hasta etmesin. Hasta olunca da ihmal etmeden acile gitmek gerekir. Bir gece acile gitmem icap etti. Acil çok kalabalıktı. Doktor sayısı, hasta sayısına göre o kadar azdı ki doktor ne yapacağını bilemiyordu. Doktor acele eden hastalara:

“Acele etmeyin kardeşim! Elimizden geldiği kadar hepimize hizmet vereceğim. Böyle acele ederseniz hizmet veremem ki. Bu hastanın haricinde, herkes dışarı çıksın bakalım!”

Doktora moral olsun diye:

“Doktor Bey, acile gelmekte acele etmek, acilde acele etmemek gerekir.” dedim.

Doktor, tebessüm ederek bana baktı:

“Doğru söylüyorsun! Bu sözü bütün hastaların aciline yazmak lazım.”

Tahlil

Profesörler mi daha bilgili, pratisyen hekimler mi desem? Hepiniz profesörler dersiniz. Pratisyen, tahlilsiz ve filmsiz üç beş ilaçla sizi tedavi eder. Profesör, tahlilsiz, filmsiz bir teşhis koyamaz. Ankara Gazi Tıp'ta profesör, benden tahlil istedi. Hemşire Hanıma gittim:

“Aç mısınız?” dedi.

“Allah razı olsun karnım tok.” dedim.

Israrla:

“Yemek yemeden gelin lütfen.” dedi.

Bir gün sonra tekrar gittim.

“Aç mısınız? Yemek yediniz mi?” dedi.

“Vallahi bacım, yemek yedik, sen zahmet etme, Maraş'tan her gelene yemek yedirecek olursanız...”

Sözümü keserek:

“Beyefendi! Aç gelin, yemek yemeden gelmeniz lazım.”

Eşime dönerek:

“Gördün mü Hanım! Allah razı olsun, bizim burada garip olduğumuzu bildiği için, yemek yedirmeden tahlil yapmayacak.” dedim.

İtin Üşümesi

Mizah izahtır, mizah aynı zamanda değirmen taşı gibidir, döner durur. Usulünü, üslubunu bilmezsen taş seni öğütür.

Soğuk bir kış günü, sıkı giyinerek okula gittim. Bana sıkça takılan bir arkadaş beni görünce:

“Üşüyor musun?”

“Evet üşüyorum.”

“İt üşür mü?”

“Sen üşümüyorsun değil mi?”

“Evet...”

“Ben üşüdüğüme göre, sen iddana sahip çık!”

• Zekeriya Çakabey

Niye Çıkmaz Bu Meret?

Zorlular Turizm... Adı üzerinde geldiği yolları günü birlik gelmek; geldiğin yoldan aynı gün geri dönmek zor hadise. Zoru zorlu mücadele veren başarıyor demek ki. Halk arasında derler ya, “Zorlu adam” diye. Herhâlde zoru başaran adam, yani adam gibi adam demek oluyor. Belki de bu firmanın ismi de oradan geliyor olabilir.

Günde karşılıklı dört arabası var; Adana’dan kalkar Malatya tarafına, oradan kalkar Adana tarafına. Hava karmış, kışmış, yolcu varmış, yokmuş, bu bağlamaz firmayı. Bağlarsa firma çoktan biter. Yol alabildiğine uzun sayılır. Allah’tan hep paket müşteriyle gelir.

Tabii o zaman yollar böyle, süt dök yala cinsinden kaymak gibi değil. Doğru dürüst yol olmadığı gibi işin başka iyi tarafı da arabalar şimdiki gibi modern değil. Şimdiki otobüsler füze gibi maşallah! Yola bir çıktılar mı yağ gibi kayıyor. Yol o biçim, arabalar son model. Hiçbirine diyecek bir laf yok! Has bereket ki büyük arabalara bir hızölçer aleti takıyorlar da marşa basar basmaz hemen yolcuyu istediği yere bırakamıyor.

Yol uzun. Araba full paket. Bir yemeğe giriştiler mi ne bir kap yemek ne de suyuna ekmek banmak doyuruyor adamları. Yolcular genellikle de iş adamı olunca kaçırılacak bir nimet değil. Bu firmayı bağlamak için denemediğimiz yol kalmadı. Şoförleri gördük, firmaya gittik, daha neler neler... Adamların masa âlemi falan da yok ki oradan giresin.

Umudumuzu tamamen kestik. Alabilsek ne güzel olacak, lokantanın ana masrafı otomatikman karşılanacak. Düşün tam öğle saatinde doksan kişi... Otobüs de sallaya sallaya yolcuların değil sabahleyin yediklerini, bağırsaklarını bile eritecek neredeyse. Derler ya “Allah’ın veresi olursa nereden geldiğini bilmezsin.” Yelinen gelir, selinen gelir de vesselam gelir ha gelir!

Hiç beklemediğimiz bir anda haber geliverdi: “Yarın gece inşallah oradayız. Araba full. Yolcuları aç getiriyorum. Hazırlığını ona göre yap! Selamlar.”

Aman Allah’ım! Biz bu firmayı bağlamak için aylarca uğraşmadık mı? Araya adamlar sokmadık mı? Bu neyin nesi? Hizmetimizi duymuş desek, kibarlığımız dillere destan desek, dün de öyleydi! Neyse, nasıl olsa anlarız.

Keremeti biz her ne kadar kendimizde görsek de bu işin bizden kaynaklanmadığını sonunda anladık tabii. Keramet bizden değil, karşı lokantadan işgüzarlığından kaynaklanmış. Allah razı olsun! Kaptanın misafirleri çokmuş da o gün. Vay be bu insanlar iki adım ilerisini göremiyorlar valla! Misafir çokmuş da iş mi yahu! Kırk beş kişi müşteri ful yemek yiyor. Ne çabuk unuttun üç yolcu çay içerken, kaptanın beş kişiyle gizli kaptanlar köşküne oturduğunu.

Kaptanlar duruma göre bunun altında kalmıyorlar, para bırakıyorlar masaya ama o da şefin insafına kalmış. Amma bize ne! Herkes hesabını kendi bilir. Onlar öyle davranmasa biz Zorlular’ı nereden görecektik.

Yemekler hazırlandı, lokanta baştan aşağı yıkandı, tuvaletler temizlendi, sabunları kondu, asayiş ve temizlik berkemal. Azar azar tezgâha taze yemek çıkarıp koydurduk ki gelen müşterinin gözü gönlü açılsın. Hakiki bal ve beyaz keçi sütünden tereyağı. Garson, aşçı, kebabçı, sucu hep beraber dört gözle otobüslerin gelmesini bekliyoruz.

Tam saati gelince Adana’dan gelen otobüs, mavi tren gibi süzülerek girdi sahaya. Firmayı kaçırın lokantanın personelleri hep dışarıda. Hani derler ya “Kaçan balık büyük olur.” Ama bu balık gerçekten büyük. Rengi de hoş mavi otobüsün.

Hemen “Oğlum anons yapın!” dedim.

Garsonlardan biri anonsa koştı, biz şefle kaptanı takip ediyoruz. Kaptan arabayı stop etti, el frenini çekti, salonun ışıkları yanık olduğu için görüyoruz. Yolcular indikten sonra ayağa kalkıp bir gerindi ve ceketi omuza atarak aşağıya indi.

Hemen elini sıktık. “Hoş geldin kaptan.” diyerek karşıladık. Refakat ederek kaptan köşküne kadar götürdük. Şef hemen servis yapmanın telaşına düştü. Biz de kaptanla sohbeta başladık. Kaptanın zaafalarını keşfetmeye çalışıyorum. Onu kendine bir bent edersen gerisi kolay. En ufak sarsıntıda direksiyonu başka yöne kırmaya kalkmaz.

Derken servis tamam, iştahlı iştahlı yemek yemeye başladılar. O arada hızlı bir şekilde bir taksit adadan tarafa geçti. Yukarıdan gelen otobüs de girdi. Aynı şekilde anons, kaptan karşılama, kaptan köşküne götürme işlemlerini tamamladık.

Ada yönünden bir korna sesi, hiç kesilmiyor. Garsonlardan birini çağırdım.

“Hemen koşup şuna bir bakın! Neyin nesi?” dedim. Garson gitti, geldi.

“Sizin eski ortak” dedi.

“Ters gibi nasıl girmişse o tahta köprüden içeri girmiş.”

“Sarhoş mu yoksa?”

“Evet.” dedi.

“Aman Yarabbi” diye söylenmeye başladım kendi kendime. “Bir firma için aylarca uğraşacaksın, tam işi bağlayacaksın, geldikleri zamana kurgulanmış gibi bizim eski ortak içip içip zil zurna kucağına düşecek.”

Kornanın sesi kesilmedi. Hemen şeflerden birini gönderdim, şuna durumu anlatın diye. Müşteriler hesapları ödemeye başladılar. Benim aklım kaptanlar köşkü ile adada. İnşallah bir sakatlık çıkmadan yolcuları göndeririz diye düşünüyorum. Adamlar hayatta sevmez böyle şeyleri. Bir müşteri:

“Beyefendi, ben elli lira verdim, siz bozup geri verdiniz.” dedi. Aklım belli ki kasanın başında hiç yok.

“Ağabey, adam bizi hiç dinlemiyor.” dedi gelen şef.

Hop oturup hop kalkmaktan usandım. Şefe:

“Dışarı gel.” dedim. “Yanına birini al, benim ortağı lafa tutun ve motor kaputunu açın, kornanın kablosunu çekiverin. Acele edin. Şimdi kaptan bu neyin nesi demesin.”

Garsonlar fırlayıp gitti. Çok geçmedi, korna sesi kesiliverdi. Ben hesap almaya devam ediyorum. İyi giyinmişim, kibar konuşuyorum ki bir de yolcuların seni tanıdıklarına satması var. Birinci arabanın yolcuları çekilmeye başlarken, ikinci arabanın yolcuları iştahla yemeklerini yemeye devam ediyorlardı. Bu arada sucu koşarak geldi.

“Ağabey, senin eski ortak durmadan selektör yapıyor. Işıklar da tam kaptanlardan tarafa vuruyor.” dedi.

“Hemen salon şefini yeniden çağırın.” dedim.

“Buyur ağabey.” diye yanımda bitiverdiler.

“Şefim, penseyi alın çaktırmadan yine, akünün kablosunu sökün, kırın, ne yaparsanız yapın.” dedim.

Aradan çok geçmedi, arabanın lambaları da söndü. Birinci arabanın anonsu yapıldı. Ben kaptanları takip ediyorum, acaba farkına vardılar mı diye. Kaptan, ceket omuzda fora, kunduranın ucuna tek tek basarak geliyor. Onu öyle görünce sevindim. Kasa hizasına gelince ayağa kalktım.

“Patron çok teşekkür ederim, her şey çok muazzam.” dedi.

Gövdeme kan yürüdü yeniden. Demek farkına varmamışlar diye düşündüm. Otobüsün yanına giderek el salladık. Müşterilerin bazıları da bize el sallayınca mutluluğumuz bir kat daha arttı. Belli ki bunlar bizi Adana'ya kadar öveceklerdi.

Şefe döndüm.

“Bak.” dedim. “Şu öndeki dört koltukta oturanları iyi takip edin. Tüm müşteri memnun olsun ama bunlar daha iyi memnun olsunlar. Vallahi bir memnun kalmazlarsa yolun sonuna kadar seni kötüler dururlar.”

Araba gider gitmez ben diğer kaptanın yanına gittim. Hâllerinden memnun görünüyordular, durumu iyi götürüyoruz gibime geldi. Yalnız bir ara adadan tarafa dönerek:

“Bu taraftan bir takırtı geliyor mu desem?” dedi. Ben de bilmezliğe vurup:

“Birileri bir şey mi yapıyor acaba?” dedim.

Meseleyi çaktım. Benim ortak arabayı tahta köprüden çıkartmaya çalışıyor, basamak yüksek oraya çarpıyor. Allah'tan orada ışık yok da görünmüyor. Işık olsa pilimiz çoktan bitmişti zaten.

“Şefim çaylar...” dedim. “Müsaadenizle ben hesapları bir kontrol edeyim.” diye masadan kalktım. Şefe işaret ettim, yanına bir kişi daha al diye.

“Ben ortağı lafa tutunca, siz gereğini yapın.” dedim.

Vardık ki yanındaki iki kişi arabayı arkadan itiyorlardı.

“Hayırdır ortak?” dedim.

“Yahu ortak, girdiği yerden niye çıkmaz bu meret?” dedi.

“Çıkar, sen onu kafana takma.” dedim. Yanındakileri kenara çekip “Hemen burayı terk ediyorsunuz. Arkanıza bakmadan acele...” dedim. Ben konuşmaya devam ederken arabanın bagajı yavaş yavaş yere doğru iniyordu.

“Ortak sen şöyle uzan, müşteriyi savunca arabayı çıkartırız.” dedim.

“Tamam.” dedi, başını arabada taşıdığı yastığın üzerine atıverdi. Derin bir oh çekerek işimizin başına döndük.

Âşık Kemalî ile Âşık Recebî Kapışması

Âşık Kemalî:

Kebabı severim köfteyi yemem
Dilimde sözleri tartmadan demem
Elektrik parasını ödemem
Alabilen gelsin alsın buyursun

Âşık Recebî:

Yine meteliğe kurşun sıkarsın
Sözü dinlemeden karşı çıkarsın
Ampule kızıp da mum mu yakarsın
İnadın keseni delsin buyursun

Âşık Kemalî:

İster mum yakarım ister idara
Bir Allah kuluna etmem mudara
Altılıya takılırım bu ara
Gelen boşa kapı çalsın buyursun

Âşık Recebî:

İster ganyan oyna istersen poker
Aklının ardında saklanır joker
Korkarım yakında masanız çöker
Alta kim kalırsa kalsın buyursun

Âşık Kemalî:

Sana düşmez bu masanın tasası
Elindeki Musa'nın mı asası
Yarın millet elbet yapar kısası
Yüzün bugünlerde gülsün buyursun

Âşık Recebî:

Kim kimi toparlar kim kimden kaçır
Kim yerde sürünür kim gökte uçar
Her biriniz farklı bir konu açar
Biriniz orta yol bulsun buyursun

Âşık Kemalî:

Son virajı döndük düze çıkarız
Sabrederiz dişimizi sıkarız
Karşımızda duvar olsa yıkarız
Olaçak olanlar olsun buyursun

Âşık Recebî:

Dört kişi bulun da bir takım olun
Başınıza teknik direktör bulun
Bir gol atın gelin saçımı yolun
Hakem düdüğünü çalsın buyursun

Âşık Kemalî:

Sen de haftada bir takım kurarsın
Şoförden masörden hesap sorarsın
Taş atarsın kendi başın yararsın
Al kanını Koca silsin buyursun

Âşık Recebî:

Her gün benim için kuyu eşersin
Sonra o kuyuya kendin düşersin
Etrafına mayınları döşersin
Diyorsun ki ölen ölsün buyursun

Âşık Kemalî:

Kemalî'yle boşa aşık atarsın
Her gün aleyhimde atıp tutarsın
Tek kişilik bir sandıkta yatarsın
Bahçeli namazın kılsın buyursun

Âşık Recebî:

Gel Recebî uyma cahil sözüne
Çöp bulamaz mertek sokar gözüne
Say ki bugün düzen verdin sazına
Karşıdaki aşık olsun buyursun

❖ Kapıştıran: Osman Gazi Turaç